

אגודה

זוהי אגודה ישראלית. היא מתחילה כדרך האגודות: היה היו שני אנשים. שני האנשים היו במחלת. תוך גבורה רבה, ניהלו את מאבקו של אירגון-המחלת הקיצוני ביותר בארץ. יחד עם אדם שלישי שניצח על המיבצעים, הם היו את מרכזו לחיי — המפקדה העליונה של לוחמי חירות-ישראל.

בתפקיד זה, הם קבעו חייהם של בני-ארם. פשוטו כמשמעו.

הם החליטו מי יחיה, מי ימות. את מי להרוג, ואת מי לא. את מי לשלוח למשימת התאבדות, ואת מי לא.

הם מילאו כימעט את תפקידו של אלוהים.

שמותיהם רשומים באותיות של דם ב' כמה מן הפרקים הגדולים של אותה קופסה: הריגת הלורד מוין, ההתקפה על בתי-המ' לאכה של הרכבת, דיר יאסיף, רצח בנאדוט. שני שמות: ישראל שייב ונתן פרידמן-ילין.

★ ★ ★

למחרת היום, קרה מה שקורה כימי עם תמיד למחרת שתפקידה נסתיים. החבילה נתפרקה, תוך שיגאה הנדית לזהות. תחילה עוד הלכו יחד כיברת-דרן. יחד הם הקימו את "מסלגת הלוחמים", ובשמה נבחר פרידמן-ילין לכנסת הראשונה. שם נאם נאומים שתאמו בהחלט גם את השקפתו של שייב: שלמות הארץ, אדנות עברית, הי נוער העברי שפוך את דמו למען כיבוש ירושלים השלמה, וכיוצא באלה.

אולם כאשר נסתיימה כהונתו כנסת, כעבור שנתיים, התפוצץ הכל. המפלגה האריתולוגיה. הי יחסים בין שני האנשים.

כמו תמיד במיקרים כאלה, לא הסתפקו בסילוב רגיל. הם הטיחו איש בפני רעהו האשמות נוראות. אנשי שייב העלילו על פרידמן-ילין כאילו לא החזיר כספים ש' נאספו למען אלמנות לחיי, ושמו פצצת' תבערה בפתח ביתו. פרידמן-ילין טען נגד שייב כי לא מילא שום תפקיד של ממש במאבק, וכי אברהם שטרן צחק ממנו.

כל זה היה מעצוב, אבל רגיל. אין כימעט מחתרת בעולם שלא סיימה את דרכה בצורה כזאת. כל גוף מת, אף אם שכנה כתובו נשי' מה מופלאה, סופו להעלות צחנה.

★ ★ ★

מ' אז התרחקו השניים איש מרעהו יותר ויותר, משנה לשנה. ד"ר ישראל שייב הפך ד"ר ישראל אלדד, והוא הלך ימינה, ימינה. עד הקצה הקיצוני.

לפי ההגדרות המקובלות בעולם, הוא פאשיסט.

הוא צייר מפה של מלכות-ישראל, הכו' ללת את ארץ-ישראל השלמה, את לבנון, את עבר-הירדן, את רוב סוריה, וכן חלקים מעיראק, מסעודיה וממצריים.

הוא הטיף לביטול הכנסת ולחיסול ה' דמוקרטיה הישראלית, למען תקום במקומה דיקטטורה של בחירי-העם, נושאי רעיון ה' מלכות.

חסידיו הקימו מדי פעם מחת' רות קטנות, עגומות ועלובות, שי שמו פה ושם פצצות והואשמו כי רצח קסמנר.

הוא עצמו סירסם כתב-עט קטן, בו הטיף — בין השאר — לריסוק עצמות יריבים ולחיסול הבוגדים.

מעל גלי קול ישראל פירש את התנ"ך והשתמש בפרקי יהושע כדי להצדיק — כימעט בגלוי — רצח-עם גם בימינו.

איש לא התייחס אליו ברצינות, ואיש לא רצה להיראות בחברתו — עד למלחמת ששת-הימים.

אז, לפתע, פרחו ושיגשו אנשים כמוהו. נמצא שוק להטפות השוביניסטיות הקיצו' ניות ביותר. הוא הפך אחד ממנהיגיה, ורובי' רה הראשי, של התנועה למען ארץ-ישראל

השלמה, והניח אותה מעל לעצמו, במירוץ הקדוש אל הכנסת.

★ ★ ★

החלטתו של ילין-מור להגיע לכנסת בכל מחיר מפתיעה פחות. שלא כמו שייב, לא התנגד מעולם לקיומו של פרלמנט. אך דרכו היתה עקלקלה יותר מזו של חברי-יבין.

תחילה הביע נכונות להצטרף לתנועת ה' כוח החדש, תמורת המקום השני ברשימתה. כאשר הצעה זו נדחתה באדיבות, ערך את הופעותיו המשותפות עם חסידי רקי"ח, מצפן וריפתין. כשלא יצא מזה שום דבר ממשי, פעל להקמת חזית שלום של הכוח החדש, מקי" ופורשי מפ"ם. משראה כי ב' הרכב כזה אין לו בסיס משלו שיוכה אותו בכיסא בכנסת, דחף לפיצוץ החזית ולהקמת רשימה עצמאית.

את סנה פסל כהרפתקן, החוזר אל השו' בניגום. אותי פסל כבוגד בשלום, מפני ש' הצבעתי (ב'5 ביוני 1967) בעד ליכוד לאר' מי, ולאחר מכן בעד איחוד ירושלים כבירה משותפת לישראל ולפלסטיין. כמו אנשי רקי"ח, האשים אותי כמיליטריסט, מפני ש' עיתון זה צמוד לענייני צה"ל.

הוא החליט להתייצב בכחירות תחת דגל השלום. אולם דגל זה הוא כבר תפוס.

תנועת הכוח החדש כבר דוגלת בשלום ללא סיפוח, בהתנגדות להתנחלות, בהקמת מדינה פלסטינית, בחיוב יוזמת-השלום של ארבע המעצמות והחלטת מועצת-הביטחון, בעיקרון של אוניסיה-ללא-שלום. בצורה מעורפלת יותר דוגלת בכך גם מקי"ח.

אולם, חשב ילין-מור, אם יש מקום לשניים, יש מקום גם לשלישי. הוא קרע עוד קרע מדרג הש' לום וההתנגדות לסיפוח, והניח אותה מעל לעצמו, במירוץ הקדוש אל הכנסת.

בניגוד לשייב, לא זכה במקום הראשון ברשימה של עצמו. הוא נאלץ להניחו ל' אחד שהוא חצי-רוקטור, ושאיש לא שמע את שמו קודם לכן. זה היה דרוש כדי לו' כות בתמיכת כמה פרופסורים מבולבלים, ולטשטש את זהותם של שאר המועמדים: חסידי רקי"ח ומוסקבה, תומכי מצפן, אנשי ריפתין, הרפתקנים שמאלניים שפרשו מ' מקי"ח.

★ ★ ★

המשך גודש אל תיאטרון האבסורד. ל' דר"ר שייב אין צל של סיכוי לעבור את אחוז החסימה.

כלומר: כל הקולות שיינתנו לו, למען ארץ-ישראל השלמה, ילכו לאיבוד. אך בעד' רחם יוכל לקלקל מנדט אחד או שניים של ממשיכי רפ"י, המרכז החופשי או גח"ל. מכיון ששום כיסא בכנסת לא יישאר ריק, הרי מנדט כזה, שיאבד לחסידי ארץ ישראל השלמה, יעבור, לפי חשבון העוד' פים, למישהו מן הכיון ההפוך: אולי לאיש מפ"ם במערך, או לאיש רקי"ח. אולי לכוח החדש?

כך פועל שייב למען השלום ונגד הסיפוח.

וכדי להצדיק את קיומו הנפרד, הוא מש' מיץ את אנשי ארץ-ישראל השלמה.

לנתן ילין-מור אין צל של סיכוי לעבור את אחוז החסימה.

כלומר: כל הקולות שיינתנו לו למען השלום, ילכו לאיבוד. בעזרתם יוכל לקלקל מנדט אחד או שניים לכוח החדש ולמקי"ח. מכיון ששום כיסא בכנסת לא יישאר ריק, הרי מנדט כזה, שיאבד למחנה-השלום, יעבור למישהו מן הכיון ההפוך: אולי לסי' פוחיסט במערך, או לגח"ל, או למרכז ה' חופשי.

כך פועל ילין-מור למען הסיפוח, ונגד השלום.

וכדי להצדיק את קיומו הנפרד, הוא מש' מיץ את אנשי השלום. שני אנשים היסטוריים, שתי טרגדיות אנושיות, שתי קומדיות פוליטיות.

ממפ"ם, בגלל דעותיו הפרו-סובייטיות ה' קיצוניות, מצא אצל ילין-מור ידיד ושותף, שאירגן למענו אסיפת-עם בשותפות עם רקי"ח.

באותו זמן גם קשר קשרים עם פרופסור' רים יוצאי מפ"י, שגילו לפתע את השלום ואת רעיון המדינה הפלסטינית.

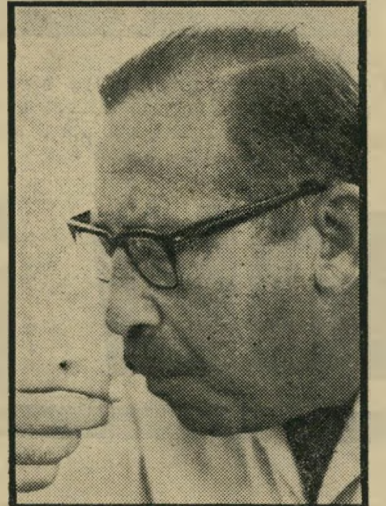
הוא הזמין לשאת את דברו בפני אגו' דות ומועדונים, בערב-ראיונות ובמופעי' ביזור.

ורק במקום אחד לא היה: כי כנסת.

★ ★ ★

ק' דחת הכנסת אחזה בשני האישים בעת ובעונה אחת. כשם שהלכו באותה עת במחלת, לפני דור, כן החליטו באותה עת ללכת לכנסת. שניהם הגיעו לגיל שבו לא יכלו עוד לחכות.

(היה זה מארכס, כמדומני, שאמר כי ה'

ילין-מור

היסטוריה חוזרת על עצמה. אך בפעם ה' ראשונה זו טרגדיה, ובפעם השנייה קומדיה.) החלטתו של שייב ללכת לכנסת היא ה' מפטיעה יותר — שהרי שייב הוא האיש ששלל מכל וכל את הדמוקרטיה ואת הכ' נסת, תבע דיקטטורה של אלופים ומשוררי' סיפוח.

מניין התשוקה המוזרה לתפוס כיסא כמוסד שהוא — לדעתו — מעצב טיבועו אנטי-מלכותי, בוגי דני, מאוס?

הוא החליט להתייצב בכחירות תחת דגל ארץ-ישראל השלמה. אולם דגל זה היה תפוס. שלוש ידיים כבר אחוזות בו. מנחם בגין לוחם לא-חת על שלמות ה' מולדת, התנחלות וסיפוח. שמאל ארץ-ישראל בשנתיים האחרונות קאריירה שלמה על גי' נוי הבגידה וההסתאבות של בגין, וטוען לכתר הבילעדי של לוחם למען ארץ-ישראל השלמה. ברשימה הממלכתית של ממשיכי' רפ"י שולט שילטון מוחלט איסר הראל, חברו של שייב בתנועה למען ארץ-ישראל השלמה, שהציע לגרש, כשלב ראשון, חצי מיליון פליטים ערביים מן השטחים המוח' זקים.

שייב חשב שאם יש מקום ל' שלושה, יש מקום גם לרביעי. וכך קרע עוד קרע מדרג ארץ-ישראל

השלמה. הוא הזמין לשאת את דבריו — הדברים הנ"ל! — בפני אגודות עורכי-דין ומועדוני דוטארי, בערב-ראיונות ובמופעי' ביזור.

ורק במקום אחד לא היה: כי כנסת.

★ ★ ★

ב' אותו זמן עבר גם נתן ילין-מור דרך ארוכה — שמאלה, שמאלה, שמאלה. למחרת כישלונו בכנסת, התרחק מן הרעיונות שהשמייע שם.

הוא זנח את רעיון שלמות הארץ תחת שילטון האדנות העברית, וגם את רעיון' הנטל של הקמת "ברית מיעוטים" (של מא' רוניס, דרוזים, כורדים וכו') נגד התנועה הלאומית הערבית. תחת זאת אימץ לעצמו את הרעיונות אשר להם הטיף העולם הזה מאז תום מלחמת-השיחור.

ב'1956 נטל חלק ביוזמה להקמת "הפ' עולה השמית", שפסלה את הציונות וקראה לשיתוף-פעולה בין ישראל והתנועה הלאו' מית הערבית. הוא ערך את כתב-העט אתגר, שהצטיין בסיגנונו כמו כתב-העט של שייב, סוזס, ושנכשל כמוהו מבחינת התפוצה.

כמו חברי-יבין, לא הצליח לה' קים כוח פוליטי של ממש. הוא נשאר בכת קטנה של חסידים.

אך בעוד ששייב ריכז סביבו רבים מיוצ'

אלדד

אי לחיי, נותרו ליד ילין-מור רק ארבעה: חמישה מפקודיו בימי המחלת. לפני ארבע שנים התפרקו. הפעולה הש' מית" ואתגר. אנשי העולם הזה הקימו כוח פוליטי חדש של ממש, הראשון בארץ מזה שני דורות. הכוח החדש נחל נצחון מס' תיע, חדר לכנסת, הקים שם ראש-גשר, ה' ליכד סביבו תמיכה בישראל ושעורר הדים ברחבי העולם.

ילין-מור נשאר בודד וחסרי-מעש, מתוסכל כמו שייב. עד שבאה מרי' חמת ששת-הימים.

לפתע נוצר שוב כר נרחב לפעולה. אפ' שר היה להקים חוגים, ליגות, תנועות. כא' שר יזמו אנשי רקי"ח קריאה נגד מעשי צה"ל בשטחים המוחזקים (מבלי להזכיר אף ב' מילה אחת את המיסרת הליברלית הכללית של מיסטר-הכיבוש) היה זה ילין-מור ש' ניסח את הכרוז, שפורסם לאחז-מכן בהר' חבה בפראבדה. כאשר הודח יעקב ריפתין